

Aku-Petteri Korhonen

GR 5 - Vuoristovaellus Chamonix'sta Nizzaan

GR5 on vaellusreitti, joka kulkee Ranskassa Geneve-järveltä Alppien yli Nizzaan Välimerelle. GR tulee sanoista Grand Randonnee. Vaikka tuota grand-sanaa käytetään Ranskassa vähän joka paikassa eikä aina ihan aiheesta, niin tässä kohtaa se on kyllä paikallaan. Reitti on nimittäin useita satoja kilometrejä pitkä. Tämä kertomus kuvaa matkaa, joka alkaa Chamonix'ta eli ei siis aivan reitin alusta Geneve-järveltä alkaen. Näin virallisesta reitistä jää ajallisesti pois viitisen päivää. Syy tähän ratkaisuun oli aikataulullinen. Chamonix'sta aloitettaessakin matkaan saa kulumaan kolmisen viikkoa.

Tämä oli minulle kymmenes kesä peräkkäin, kun käyn vuoristossa vaeltamassa. Oma ajatukseni vuoristovaelluksista on suurin piirtein sellainen, että tärkeintä on olla vuorilla ja kokea upeita maisemia ja reittejä. En näe aina tarpeelliseksi kävellä laaksonpohjia tai teitä pitkin kulkevia reitin osia, vaan voin silloin tällöin liftata tai mennä bussilla. En ole siis niin sanottu puristanisti. Liitteessä on tarkempaa tietoa reitistä ja kävelyistä kilometreistä (nimenomaan vain kävelyistä eli liftaukset ja bussimatkat eivät ole luvuissa mukana).

En myöskään yövy teltassa, vaan majataloissa (Gite d'Etape), joissa puolihoitoon kuuluu sänky usean hengen huoneessa, illallinen ja aamupala. Sieltä voi usein ostaa myös eväspussin, joten matkalla ei periaatteessa tarvitse kantaa mukanaan muuta ruokaa tai ostaa sitä. Yksi parhaita puolia vuoristovaelluksissa on reittien lisäksi juuri majataloissa yöpyminen, koska niissä tapaa mielenkiintoisia ihmisiä. Tämän olen todennut monella reissulla eikä tämä ollut poikkeus.

Koettakaa siis kestää näitä poikkeamia ”oikeaoppisesta” vaelluksesta. Se on luonnollisesti subjektiivinen käsite. Tämän sain huomata tavattuani reitillä kolmen miehen ryhmän, joista

kovakuntoisin totesi ilmeisen turhautuneena muita odotellessaan: muille tämä on loma, mutta hänelle tämä on ”mission”.

Itse en mene suorittamaan vuorille mitään tehtävää, vaan lähdén sinne lomalle. En myöskään sido itseäni esimerkiksi yöpaikkojen etukäteisvarauksilla tiettyyn aikatauluun, jota pitäisi sitten orjallisesti seurata, vaikka olosuhteet tai matkalla eteen tulleet tilanteet antaisivat aihetta pysähtyä tai edetä suunniteltua nopeammin. Varaan yöpaikat puhelimitse päivän varoitusajalla, mikä vuoristossa liikuttaessa tuo matkaan toisaalta joustavuutta ja toisaalta oman jännityksensä. Mielenkiintoa lisää reitin suunnittelu ja reitillä kulkeminen yksin. Ehkä tapaani tehdä vuoristovaelluksia voisi kuvata vuoristoseikkailuksi.

Seikkailu-termiä on muuten käytetty jo ennenkin näistä reissuistani. Olin vuonna 2006 lähdössä vaellusreissulle Slovakian puoleiselle Tatralle. Perhe tuli saattamaan lentokentälle. Kun olin tekemässä lähtöselvitystä, 4-vuotias poika ilmoitti kovaan ääneen reppuni vastaanottaneelle virkailijalle – ja äänen kovuudesta johtuen aika laajalti muillekin lennolle lähtijöille – että ”Isi lähtee seikkailemaan!”

Seikkailemaan oltiin siis lähdössä. Ensin lentäisin Geneveen ja paluulento olisi kolmen viikon päästä Nizzasta eikä minulla sitten muita varauksia matkaa varten ollutkaan. Matkustamisesta Nizzaan tulee mieleen tunnetun kansanedustajan kirjoittama kirja ”Fillarilla Nizzaan”. Menin aikoinaan hakemaan sitä kirjastosta edellä mainitun nuoren herran kanssa. Hän halusi hoitaa lainauksen itse tiskillä ja kertoi taas hyvin kuuluvaan ääneen, että ”Isi haluaa lainata kiljan Fellalilla Nizzaan!” Nyt ei oltu menossa Nizzaan Ferrarilla tai fillarilla, vaan (enimmäkseen) kävellen.

Keskiviikko 9.8.2014

Ensimmäinen matkapäivä

Lento Helsingistä Geneveen lähti klo 8.10. Alpybusin lähtö Geneven lentokentältä Chamonix'iin oli vähän myöhässä. Perillä oltiin yhdeltä. Bussikuski oli sama kuin vuosi sitten. Bussissa oli toinenkin suomalainen. Tajusin hänet suomalaiseksi vasta, kun hän juuri ennen perille saapumista soitti suomeksi puhelun jollekin kaverille kertoen, että Chamonix'ssa ollaan. Vaihdettiin nopeasti muutama sana matkasuunnitelmista. Hän aikoi lähteä kiipeilemään tämän kaverinsa kanssa. Kertoi, että käsi oli ollut huonossa kunnossa – taisi mainita tehdystä leikkauksesta – ja totesi, että saapa nähdä, miten kiipeily onnistuu ja että täytyy ottaa varovasti. Palatessani Suomeen reilu kolme viikkoa myöhemmin kuulin, että kaksi suomalaista miestä olivat kuolleet Chamonix'ssa ollessaan siirtymäreitillä kiipeilypaikalle. Kävi mielessä, että voisikohan kyseessä olla sama henkilö.

Ranskalainen kaverini Matthieu oli vastassa sovitus mukaisesti turisti-infon edessä. Mentiin heti lounaalle. Oli tosi mukava nähdä. Viimeksi nähtiin vuosi sitten hänen kotonaan Bretagnessa. Hän oli tullut eilen ja lähtee perjantaina tai lauantaina Zermattia kohti jäätiköiden yli vaeltaen. Koko matkaa ei voi kuitenkaan edetä näin, vaan osa siitä kuljetaan autolla ja vain jäätikköosuudet vaelletaan. Tämä on yksi kolmesta Haute Route reitistä. On vaellus jäätikön yli kesällä, jolle M. siis lähtee. On myös vajaan kahden viikon kesävaellus Chamonix'sta Zermattiin, jonka tein viime vuonna ja josta kirjoitin kirjan "Haute Route – Vuoristovaellus Chamonix'sta Zermattiin". Lisäksi reitin voi talvella hiihtää jäätiköiden yli suksilla. Matkan aikana tuli useissa yhteyksissä puhetta Haute Routen vaelluksestani. Tapani yrittää ääntää "otruut" sai usein aikaan

hämmennystä ja joskus koomisia tilanteita, kun se ilmeisesti kuulosti korkealla kulkevan vaellusreitin sijaan enemmän moottoritietä!

Matthieu kertoi sopineensa oppaan kanssa noususta Mont Blancille 21. tai 22. heinäkuuta. (Lumivyöryvaaran vuoksi nousu siirtyi heinäkuun loppuun, jolloin huiputus onnistui). Hän aikoo mennä pidempää reittiä, jossa yövytään jäätiköllä sijaitsevalla pienellä majalla ennen nousua huipulle. Hän aikoi tehdä jäätikölle vielä kolmannenkin reissun, johon liittyy tekninen kiipeilyosuus. Käytiin nämä suunnitelmat vielä kartan ääressä illalla läpi.

Näiden retkien jälkeen hän aikoi ”mennä kotiin eikä tehdä enää mitään, koska rahat ovat silloin loppu!”. Hän totesi, että hänen on vaihdettava lajia, ”koska alppinistin pitäisi olla miljonääri!” Taitavat olla aika kalliita nousuja, kun opas on mukana ja ryhmä näissä harvinaisemmissa reiteissä pieni. Puoliso Sophie oli jäänyt Atlantin rannikolle melomaan ja sukeltamaan. Matthieu totesi hymyillen, että lomalla he etääntyvät toisistaan vertikaalisesti: hän menee ylös (nousten kohti vuoren huippua) ja Sophie alas (sukeltaen kohti meren pohjaa).

Syötiin lounas Chamonix’n keskustassa ravintolassa, jonka Matthieu siinä kävellessämme valitsi varmaankin aika sattumalta läheisen sijainnin perusteella. Se oli aika kallis paikka, kuten ruokalistaa lukiessa kävi ilmi. Kun tuli laskun aika, (yhteensä noin 50 euroa), hän vaati saada maksaa sen. Yritin vastustella, mutta annoin periksi, kun hän sanoi, että tämä on hänen tervetulotoivotuksensa minulle Ranskaan. Ehkä hän ajatteli myös, että kun hän sen paikan kerran valitsi ja se osoittautui aika kalliiksi, niin hän myös vastaa minun kuluistani. Herrasmies. Hintataso tuli hänelle varmaan yllätyksenä siksi, ettei hän normaalisti syö lainkaan ravintoloissa täällä

Chamonix'ssa, vaikka täällä lähes kuukauden kesäisin onkin. Hän ostaa ruuat kaupasta ja valmistaa ne camping-alueella kaasulämmittimellä tai majatalojen vieraiden käytössä olevissa keittiöissä.

M. oli ottanut yöpaikan samasta majasta, josta minäkin. Minulla oli ylimmän kerroksen huoneessa peti. Huoneessa on yksi parisänky verhon takana ja kaksi erillistä sänkyä toisella puolella. Se sopisi hyvin perhehuoneeksi. Nyt siellä oli minun lisäksi joku ruotsalainen nuori pariskunta ja yksi nuori nainen. Kaikki olivat kiipeilijöitä, jotka pitävät tätä varsin edullista yöpaikkaa (alle 20 euroa yö) tukikohtanaan. Kaikilla oli isot laukut täynnä kiipeilyyn liittyvää tavaraa. He menevät sään salliessa päivisin ylös, kuten M. Hän yöpyy yleensä teltassa, mutta sateella hänkin kuulemma yöpyy näissä majataloissa (Gite).

Matthieu näytti minulle Chamonix'n keskustassa valokuvagallerian, jossa oli alppikuvia ja eläinkuvia. Todella upeita, ammattilaislaatua. Hän lähti sen jälkeen treenaamaan ylemmäs vuorille. Itse kävin alppioppaiden talolla kysymässä parista oman reittini varrella olevasta majasta, jotka reittioppaani (Cicerone) mukaan olivat kiinni 2012-2013. Toinen olisi kuulemma nyt auki. Sain sen puhelinnumeron ja varasin paikan ylihuomiseksi. Soitin samalla myös majalle, jossa aioin yöpyä huomenna ja tein varauksen.

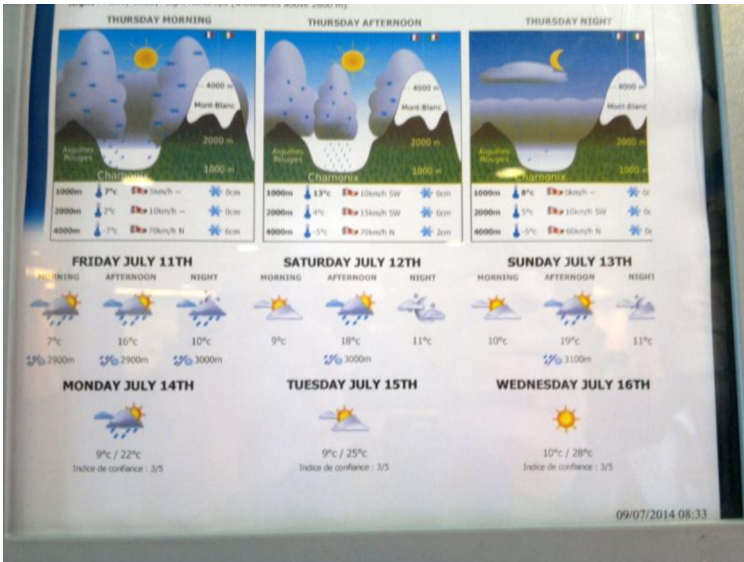
Turisti-infosta sain tietää, että sade tulee jatkumaan seuraavat kuusi päivää! Vuorilla se tarkoittaa, että ylhäällä sade voi tulla lumena. Tällöin ei voi aina edetä suunnitellun mukaisesti. Ehkä sää ja siitä johtunut suunnitelmien epäselvyys saivat mielen vähän alakuloiseksi. Kävin myös alppioppaiden majan vieressä olevassa kirkossa, jossa voi sytyttää kynttilän vuorten suojeluspyhimykselle St Bernhardille.

Majapaikkamme alakerrassa oli keittiö ja iso ruokailuhuone. Lähes kaikki majan asukkaat näyttivät tekevän siellä illalla ruokaa. Myös Matthieu haki meille kaupasta ruokaa ja vastasi illallisemme valmistamisesta, kun totesin, ettei kokkaus taida kovin hyvin minulta luonnistua. Vastineeksi vaadin saada maksaa ruokatarpeet.

Illallisen yhteydessä käytiin läpi reittisuunnitelmaani. Hän kysyi, miten aion yöpyä ja mitä tiedän reitistä, jolloin näytin reittikuvaustani, karttojani ja majojen yhteystietoja. Hän oli positiivisesti yllätynyt siitä, että olin tilannut Ranskasta kartat valmiiksi. Vähän hän ihmetteli sitä, että kartat ovat vain 1:50 000, mutta kun selitin hänelle, minkälainen kasa 1:25 000 karttoja pitäisi olla käytännössä koko Ranskan halki kävelemiseen ja paljonko ne maksaisivat, todettiin, ettei se olisi realistista.

Mukava keskustelu piristi mieltäni. Lähetin tekstarin kotiin. Pojalla oli mennyt Helsinki cupin viimeinen päivä hyvin, aiempien päivien pelit ehdin nähdä itsekin. Olivat saaneet myös mitalit, vaikka sijoitus ei ihan huippua tainnut ollakaan. Tärkeintä ei ole voitto, vaan hyvät palkinnot!

Matthieun kanssa suunniteltiin vielä MM-jalkapallopelein Argentiina-Hollanti katsomista illalla. Olin kuitenkin niin väsynyt, että menin nukkumaan kymmeneltä, jolloin peli vasta alkoi. Nukuin tosi hyvin huoneen lattialle laitettulla patjalla. M. oli mennyt vielä lähipubiin katsomaan pelin, mutta 90 minuutin jälkeen peli oli vielä 0-0, jolloin hän oli tullut nukkumaan. Aamulla kuulin, että peli oli ratkottu rangaistuspotkuilla, joten ei harmittanut lainkaan, etten nähnyt 120 minuutin maalitonta peliä keskellä yötä. Olin muuten tehnyt oman arvion MM-peleistä ennen kisoja, kun sain tietää alkulohkot. Arvaukseni oli, että Argentiina ja Saksa olisivat finaalissa. Näinhän siinä sitten kävi.

Toinen matkapäivä

Aamupalan piti olla puoli kahdeksalta. Odoteltiin sitä jonkin aikaa ennen kuin kävi ilmi, ettei talon emäntä ollut varautunut siihen. Kun asia selvisi, ruoka tulikin sitten nopeasti. Hän ei ollut tunnistanut minua, koska emme nähneet eilen. Majapaikassa on nimittäin sellainen tapa, että myöhemmin iltapäivällä tai illalla tuleville jätetään oveen kiinnitettyyn laatikkoon kirjekuori, jossa on ovikoodi. Olin tullut sisään tuolla koodilla eilen.

Juteltiin siinä maksaessani talon emännän kanssa. Hän oli tosi mukava. Matthieu kertoi hänelle suunnitelmistani kävellä Nizzaan. Nainen tunsu reitin ja oli hyvin kiinnostunut aiheesta ja siitä, missä muualla olin käynyt vaeltamassa. Kerroin Tour du Mont Blancista (TMB), Haute Routesta, Itävallasta ja Tatrasta. Hän tunsu Tattran toisin kuin monet täällä päin. Hän suositteli pitkiä vaelluksia Himalajalla, jossa oli myös käynyt. Kerroin, että taidan pitää enemmän Euroopassa matkustamisesta.

Matthieu ajoi minut autollaan Les Contamineen, joka on toisessa laaksossa. Perillä oltiin puoli kymmeneltä. Olisin voinut myös kävellä sinne, mutta olen jo kävellyt reitin TMB:n yhteydessä eikä siellä varsinkaan sateessa ole kovin kiinnostavaa näkemistä. Olisin voinut mennä myös junalla ja bussilla, mutta M. kertoi, että voi ihan hyvin viedä minut eikä hänellä ole sään takia mitään muutakaan tekemistä. Mietin matkalla, että kyllä sitä pari vuotta sitten käveltiin aikamoinen matka 10-vuotiaan pojan ja isäni kanssa TMB:lle lähtiessämme.

Lähdin matkaan klo 9.40 upeasti koristellun kirkon edestä. Satoi vettä, välillä vähemmän, välillä enemmän. Puoli tuntia Nant Borrantin majalle, jossa yövyttiin pari vuotta sitten. Toisen puolituntisen jälkeen ohitin Col de Balmen majan. Noin 2000

metrissä alkoi olla lunta ja nousu hidastui. Välillä reitti oli mutainen tai loskainen vesipuro. Vaatteet tuntuivat koko ajan painavammilta. Ennen Col du Bonhommea alkoi vauhti hidastua. Söin energiapatukan ja otin hanskat repusta. Käsiä paleli silti. Pienen säänsuojaksi tehdyn kopin luona oli ryhmä amerikkalaisia, jotka kertoivat kovaan ääneen kaikki mieleen tulevat ajatuksensa kaikille paikalla olijoille kuuluvalla äänellä. Jatkoin eteenpäin.

Muistin, että pari vuotta sitten tämä reitin ensimmäinen osuus oli itselle raskas. Kymmenvuotias poikani kulki tuolloin matkan kuin vuorikauris. Raskaalta tuntui nytkin, mutta lisäksi sää oli aivan erilainen. Nyt oli paljon lunta ja reitti oli liukas. Askel askeleelta sieltä kuitenkin noustiin. Viimeisen tunnin ajan oli vaikea seurata reittiä, kun sumu ja lumisade hämärsivät kaikki ääriviivat lumisessa maassa. Eksymisen vaara oli ilmeinen, kun näkyvyys oli olematon, reittimerkit lumen alla ja lumisade peitti koko ajan reittiä. Reittiä oli vaikea erottaa myös siksi, että kaikki oli valkoista. Aurinkolaseistakaan ei ollut oikein apua kontrastin saamisessa, kun jatkuvat sade ja pilvisuus häytti näkyvyyttä. Olin jo eilen varatessani majapaikkoja epäillyt sitä, voiko reittiä kulkea näissä olosuhteissa.

Olin kulkenut saman reitin pari vuotta aiemmin ja ottanut paljon kuviakin, mutta tässä säässä tuntui, että reitti oli täysin erilainen. Maja tuli näkyviin vasta päästyäni melkein sen eteen. Muistui mieleen tilanne, kun vaelsin Kroknoosien alueella Tsekissä, kun todella kovassa vesisateessa olin melkein kävellä kolmikerroksisen majan seinään, joka näkyi sateen seasta vain muutaman metrin päästä. Nyt hyvillä mielin perille pääsemisestä astuin vajaan 2500 metrin korkeudella olevan Refuge de col du croix du Bonhomme ovesta sisään.

Reitin jatkaminen suunnitellun mukaisesti tuntui suurelta riskiltä näkyvyyden ollessa olematon. Jos harhautuu reitiltä, ei yhtäkkiä tiedä lainkaan, mihin suuntaan tulisi mennä, kun ei näe muuta kuin valkoista. Sitä paitsi alkoi vähän jalka painaa enkä ehkä edes jaksaisi jatkaa näissä olosuhteissa kovin pitkään. Ajattelen asiaa sillä tavoin varovaisesti, että ei pidä vetää itseään piippuun, koska aina voi tulla yllätyksiä ja aikaa kulua suunniteltua enemmän.

Tilasin vihanneskeiton ja kahvin. Kysyin ruuan pöytään tuoneelta tarjoilijalta, onko mahdollista jatkaa korkealla kulkevaa Plan de la Laille päättyvää reittiä. Hän totesi: "Very dangerous". Se siitä suunnitelmasta. Ei tarvinnut enää epäröidä. Kysyin, miten pääsisin sinne muuta reittiä. Seuraava etappi alkaa nimittäin sieltä ja olin varannut sieltä tälle illalle yöpaikan. Hän näytti kartalta, että pitää mennä alas toista reittiä Chapieux'n suuntaan (TMB-reitti) ja lähteä ennen kylää kävelemään tietä pitkin toiseen suuntaan. Tiellä kävelyä olisi ehkä noin 5-7 kilometriä. Hän arveli, että matkaan kuluisi reilut pari tuntia.

Toinen henkilökuntaan kuuluva henkilö kertoi, että voi myös laskeutua alas Chapieux'iin asti ja tilata taksin, jolloin ei tarvitsisi kävellä tietä pitkin. Ei tosin ole mitään takeita, että sieltä taksin varmasti saisi tilattua. Voi siis joutua nousemaan kylästä takaisin ylös paikkaan, josta tuli, ja kävelemään tietä pitkin loppumatkan. Tässä olisi siis vaihtoehdot, jos haluaisin päästä kyseiseen yöpaikkaan. En tuntenut tätä reittiä entuudestaan, koska TMB:llä olimme menneet tältä majalta eteenpäin niin sanottua varianttia pitkin, joka ei laskeudu Chapieux'iin, vaan nousee ensin vielä vähän ylempänä olevan vuorenharjanteen yli ja jatkaa sitten ylempänä laaksossa ohittaen Chapieux'n kylän.

Toisaalta tämä Refuge de col du croix du Bonhomme olisi aiempaan kokemukseen perustuen todella mukava paikka yöpyä ja täällä olisi tilaa. Tunsin myös itseni aika väsyneeksi. Näitä vaihtoehtoja mietin vajaan tunnin samalla kun söin ja annoin vaatteiden kuivua. Päätös olikin yllättävän vaikea.

Vaihtoehto alas laaksoon laskeutumisesta ja sen jälkeen tietä pitkin kävelystä tai taksista ei kuulostanut kovin hyviltä tämän jo varsin kovan päivän päälle. Laskeutuminen lumisateessa liukkaalla reitillä voisi olla paljon suunniteltua hitaampaa. Päivästä saattaisi tulla liian pitkä, kun etenemisen aikataulusta ei voi olla varma. Majalle jäämisessä taas olisi se huono puoli, että huomenna ei pääsisi aloittamaan suunnitellusta kohdasta tarpeeksi ajoissa, jolloin voi tulla ylimääräistä odottelua. Eli vuoristovaelluksilla tyypillinen ja usein eteen tuleva tilanne: toisaalta jääminen on sinänsä hyvä ratkaisu, mutta toisaalta siitä aiheutuu seuraavana päivänä aikatauluongelmia. Päätin kuitenkin, että tämä päivä on hyvä näin ja turha tehdä siitä stressaavaa kilpailua ajan ja olosuhteiden kanssa. Lomallahan tässä ollaan.

Sain punkan neljän hengen huoneesta. Kaksi vuotta sitten yövyin huoneessa, jossa nukkui ainakin 20 henkilöä (nuorisoa, joka ei malttanut millään mennä nukkumaan). Nyt huoneessa oli lisäkseni vain espanjalainen nuori mies. Yritettiin kommunikoida ranskaksi, mutta se meni enemmän käsillä puhumiseksi.

Yritin lähettää viestin kotiin, mutta ei ollut kenttää. Myöhemmin huomasin nuoren naisen puhuvan kännykkään ruokailutilassa. Ehkä hän käytti wi-fin kautta Skypeä? Näin nimittäin, että talon isäntä käytti nettiä, joten majalla täytyi olla nettiyhteys. Suihkuun pääsi viideltä. Vesi oli jääkylmää. Tämän huomattuaan aika moni jonossa ollut jätti suihkussa käynnin väliin. Pesin myös pyykkiä.

Kysyin paikan isännältä, voisiko hän soittaa Plan de la Lain majalle ja ilmoittaa, etten pääse sinne, niin eivät odota turhaan. Kyllä se käy vastasi sama kiharatukkainen parrakas mies, joka oli täällä töissä myös pari vuotta sitten. Hän saattaa olla tämän paikan omistaja. Ruokaa odotellessa tapasin myös japanilaisen naisen, jonka kanssa istuttiin samassa illallispöydässä Elisabetan majalla kaksi vuotta sitten. Mukava tyyppi. Hän toimii oppaana ja tuo TMB:lle vuosittain neljä ryhmää Japanista. Päiviteltiin säätä. Hänellä oli nytkin Japanista tullut ryhmä. Olivat käyneet kolmen päivän aikana monissa hienoissa paikoissa vuorilla näkemättä sään takia vielä mitään!

Juttelin muutaman TMB:tä kiertävän kanssa. Samanlaista huomisen suunnittelua ja epäröintiä kuin itsellä kaksi vuotta sitten. En tavannut ketään GR5:tä kulkevaa. Majalla oli mukava tunnelma sen jälkeen, kun äänekäs amerikkalainen ryhmä lähti jatkamaan matkaa. Amerikkalaiset olivat sitä mieltä, että heidän ei tarvitse ottaa vaelluskenkiä pois jalasta tullessaan sisään. Kenkien ottaminen pois sisään tullessa on ihan perusjuttuja näillä majoilla ja tämänkin majan eteisessä on valmiina tossuja, joita voi käyttää sisällä. Nämä ihmiset eivät kuitenkaan tähän suostuneet, vaan istuivat siinä ruokailutilassa märkine ja likaisine kenkineen syönnin ajan. Että sen tyyppistä porukkaa.

Illallinen oli seitsemältä. Illallispöydän plaseerauksessa ei ollut jostain syystä nimeäni. Yleensä näillä majoilla vieraiden paikat merkitään talon puolesta valmiiksi ruokailupöytiin. Ennen ruokailu sitten etsitään oma pöytä. En tiedä, millä perusteella tämä jako tehdään, mutta arvelen, että siinä yritetään kerätä samaan pöytään ihmisiä, joiden arvellaan puhuvan samaa kieltä, kuten ranskaa tai englantia. Tässä plaseerauksessa on se erinomainen puoli, että yksin reissaavan henkilön on luontevaa mennä istumaan uusien ihmisten

seuraan, se ikään kuin kuuluu asiaan. Kysyttyäni asiaa pyysivät istumaan pitkän pöydän pätyyn, johon toivat tuolin. Pöydässä jo istuvat tekivät kuitenkin tilaa penkille.

Vastapäätä istui belgialainen pariskunta. He asuivat jossain lähellä Ranskan rajaa, mutta puhuivat flaamia. Olivat ennenkin käyneet Alpeilla, mutta olivat nyt ensimmäistä kertaa useamman päivän vaelluksella (TMB). Olivat aikoneet yöpyä teltassa, mutta se oli mahdotonta tässä säässä. Kävi ilmi, että mies seurasi aika paljon futista ja niinpä meillä riitti puhetta juuri käynnissä olleista MM-kisoista. Kehuin hänelle kisoissa hyvin pelannutta Belgian joukkuetta. Hän vähätteli menestystä, oli varmaan suomalaisia sukujuuria.

Vieressä istunut norjalainen nainen kysyi, olenko suomalainen. Kerroin olevani, johon hän totesi, että olemme tavanneet vuosi sitten Sveitsissä St Bernhardin majapaikassa aamiaisella. Niin taisi tosiaan olla. Olin silloin Haute Routella ja hän Matterhornin kierroksella ruotsalaisen miehensä kanssa, joka nyt istui vastakkaisella puolella pöytää.

Ruoka oli hyvää, kuten osasin kokemuksesta odottaa. Pääruokana lihaa ja jotain perunan ja juuston sekoitusta, luulisin. Ruotsalainen mies totesi osuvasti näissä vaelluslomissa olevan se hyvä puoli, että kun normaalin loman aikana lihoo ja kotiin palatessa pitää aloittaa laihdutuskuuri, niin näillä reissuilla laihtuu ja kotiin palatessa voi syödä ja juoda, mitä huvittaa.

Juteltiin pitkään vaelluskokemuksista. Muut olivat kiertämässä TMB:tä. Samassa seurueessa oli myös muita norjalaisia. Kukaan heistä ei ollut käynyt Suomessa. Tämä tuli ilmi, kun puhuttiin vaelluksista pohjoismaissa. Ruotsalainen huomasi belgialaisen naisen siirtävän liharuuat miehensä lautaselle ja kysyi naiselta,

tiesikö hän, että kasvissyöjät eivät voi vaeltaa Lapissa. Miksi juuri vegetaristit nainen kysyi hämillään. Ruotsalainen totesi naama peruslukemilla syynä olevan se, että kesäisin Lapissa on ilmassa valtavasti sääskiä ja jossain vaiheessa on pakko avata suu, jolloin tulee väkisinkin syöneeksi niitä, vieläpä elävältä. Hämmennyksestä toivuttuaan belgialaista huvitti suunnattomasti tämä tarina.

Kahdeksan aikaan sisään tuli kaksi nuorta tyttöä, joista toinen itki. Molemmat olivat jotenkin pois tolaltaan ja aivan märkiä ja kylmissään. Belgialainen kertoi nähneensä heidät puolen päivän aikaan nousemassa reittiä ylös. He olivat siis olleet vielä tämän jälkeen kahdeksan tuntia reitillä! Vaikea keksiä muuta syytä tälle kuin se, että he olivat eksyneet lumipyryyn, jossa itsekin olin vaeltanut.

Illalla yritin saada vaatteita paremmin kuivumaan. Keskellä ruokailutilaa on kamiina, jonka viereen oli kattoon asennettu pyykkinaruja. Se oli ollut koko päivän aivan täynnä märkiä vaatteita. Kamiinan ympärillä oli luultavasti kaikkien yöpyjien kengät. Omani olivat vielä aamullakin aivan märät. Huoneessa, jossa nukuin, oli viileää - jonkun mielestä varmaan kylmää - eikä siellä kuivu mikään. Ikkunasta näkyi vain valkoista. Voisi laittaa valkoisen lakanan sen eteen eikä eroa huomaisi. Valkoinen valo on kirkasta ja sumuista, ikään kuin tarkennus olisi pielessä.

Tänään matkaan kului 9.40 – 14.10 eli hieman yli ohjeellisen ajan. Ilman lunta olisin varmaan pysynyt aikataulussa. Koko matka on käytännössä nousua. En ole ennen vaeltanut olosuhteissa, joissa reitti häviää täysin näköpiiristä. Hyvää kokemusta tämäkin. Kunto tuntui heikommalta kuin vuosi sitten. Ehkä kevään flunssat vaikuttivat. Kunto on täällä kyllä suhteellinen asia. Illallisella tapaamani belgialainen kertoi harrastavansa maratonia. Hän oli

juossut myös tuplamaratonin ja haaveena oli juosta 100 km! Itselläni kunto oli ihan perustasoa. Olin käynyt jonkin verran salilla, mutta en esimerkiksi ole harrastanut vuosikausiin lenkkeilyä. Että ei kannata liikaa miettiä, miksi jotkut menevät reitillä nopeammin.

Kirjassa kuvataan kesällä 2014 tehtyä vaellusta Chamonix'sta Nizzaan. Kyseessä on Ranskan Alppien yli kulkeva kuuluisa GR5-reitti, jolla on pituutta useita satoja kilometrejä. Tällä reissulla siihen käytettiin kolmisen viikkoa. Kirjassa kuvataan matkan varrella eteen tulevia tilanteita sekä reitillä tavattujen ympäri maailmaa tulleiden vaeltajien kanssa käytyjen keskustelujen kautta saatuja kokemuksia.

Koska kirjoittaja on suunnitellut ja toteuttanut vaelluksen yksin, kirjasta saa hyvän kuvan siitä, miten ilman etukäteisvarauksia tehtävä vuoristovaellus voidaan käytännössä toteuttaa. Vaeltamiseen liittyvien seikkojen lisäksi kirjassa kuvataan humoristiseen sävyyn matkan aikana eteen tulleita tilanteita ja ranskalaista elämänmenoa sekä muistellaan aikaisempien vuosien vaelluskokemuksia.

Kirja sopii sekä vuoristovaellusta harrastaville että nojatuolimatkana kenelle tahansa matkailusta kiinnostuneelle. Matkan lopussa päästään tutustumaan myös Nizzan, Monacon ja Cannesin kaupunkeihin.

Kirjoittajalta on aiemmin julkaistu kirja Haute Route – vuoristovaellus Chamonix'sta Zermattiin.

The story is about a hiking trip from Chamonix to Nice (in Finnish language).

